

ZVON

říjen/october

2015

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Anděl ODEVZDANOSTI

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Odevzdat se zní zprvu velmi pasivně a rezignovaně. Komu se nepodaří aktivně zformovat a zvládat svůj život, ten se prostě odevzdá osudu. Vzdá se. K něčemu takovému nás anděl odevzdanosti určitě vést nehodlá. Má na mysli cosi jiného. Odevzdat se znamená předně “pustit se”. Kdo se odevzdá životu, ten se pustí do života v jeho dynamice. Nedrží se zpět. Nedrží se křečovitě sám sebe, nýbrž pustí se po proudu života a něco rozkvetne, ožije.

Odevzdat se je opakem křečovitého držení. Kolik lidí se takto drží svého vzhledu či lpí na svých zvyklostech nebo na svém majetku, na své pověsti, na svém úspěchu. Anděl odevzdanosti tě chce uvést v umění “pustiti sám sebe”, přenechat se životu a Bohu. Mohu se odevzdat jen tehdy, jen když věřím, že nepadnu do rukou nějaké zvůli, nýbrž andělu, který to se mnou myslí dobře. Kdo se odevzdá svému andělu, zbaví se zbytečných starostí, jimiž se dnes mnozí trápí. Osvobodí se od věčného kroužení kolem sebe, kolem svého zdraví, svého uznání a své úspěšnosti. V postoji odevzdanosti není jen důvěra, nýbrž i velká vnitřní svoboda. Jestliže nemusím všechno dělat sám, jestliže sebe přenechám Bohu v důvěře, že se o mne bude starat, osvobodím se od křeče egoismu a sebestřednosti.

Anděl odevzdanosti tě chce naučit důvěře, aby ses uměl odevzdat i člověku. Mnoho přátelství a manželství dnes ztroskotává na tom, že každý lpí jen sám na sobě, protože každý má obavu odevzdat se. Člověk má strach, že ztratí svou svobodu, že si s ním bude ten druhý dělat, co bude chtít; že bude posléze vydán na pospas jeho vůli, zvůli a zlobě. Ale bez tohoto odevzdání se žádný vztah nezdaří, neboť každý bude jen pln strachu kontrolovat sebe a své emoce, svá slova a své činy, jen aby neupadl do rukou toho druhého. Pak ovšem nemůže růst ani důvěra, protože můj bližní nebude mít šanci ukázat mi, že se mnou chce zacházet dobře a že mé důvěry nezneužije. Odevzdat se neznámá vzdát se své identity. Oddat se mohu jen tehdy, zůstanu-li při setkání s jinými sám sebou, vím-li, kdo jsem. Toto odevzdání však skrývá i riziko. Vybočím totiž z jistoty, kterou mi dává uzavření se do sebe, a odevzdávám se do rukou kohosi druhého. To se zdaří jen vím-li, že ten druhý není ďábel, nýbrž anděl, který mě svými rukama zachytí a ponese, protože to se mnou myslí dobře.

Znám mnoho lidí, kteří se domnívají, že musí všechno udělat sami. Museli by na sobě tvrdě pracovat, aby pokročili vpřed a uskutečnili své ideály. Usilují o dobro. V určité fázi však dospějí k poznání, že nemohou dosáhnout všeho, co chtějí, přestože si dávají všemožná předsevzetí. Nikdy je všechna nesplní a opětovně budou konfrontováni se svou nedostatečností. V tu chvíli je třeba vztáhnout ruce a přenechat se andělu, kterého mi poslal Bůh, aby se můj život vydařil. To není rezignace, ale volnost. Náhle pocítím, že vůbec nemusím dosáhnout všeho, co chci; že to je jen výraz mé ctižádosti, ale zdaleka ne vůle Boží. Jestliže se v meditaci posadím před Boha a ukážu mu své prázdné ruce, pocítím právě onu volnost, jež vychází z odevzdanosti. Odevzdávám se do Boží náruče. Víím, že On mě drží, že v jeho dobrých rukou smím bez přetvářky být takový, jaký jsem. A právě toto tvoří jádro víry křesťanů: zkušenost svobody, k níž nás osvobodil Kristus (srv. Gal 5,1)

STRACH! Co se stane, co bude, je základem nervozity pro obyvatele dnešní Evropy při pohledu na tisíce lidí, kteří utíkají ze z válkou zmítané Sýrie a dalších zemí Asie a Afriky. Je Evropa schopna přijmout tisíce uprchlíků? Jsou všichni migranti a exulanti ochotni přijmout a žít v evropské kultuře? Jsou to migranti ekonomičtí, anebo jsou skutečně ze země válečného konfliktu? Většina z nich míří do Německa, anebo dále na západ. Tudíž si vybírají, kde zůstat - chtějí do lepšího. Mnozí politici varují před návalem migrantů ekonomických; také před návalem především muslimských migrantů, kteří se budou asi těžko přizpůsobovat evropské kultuře. Jak se máme k této otázce postavit my křesťané? Odpověď není tak jednoduchá. Máme však v dnešní době k dispozici internet. Co říká na imigrační otázky papež František, si můžeme přečíst na internetu. Co na tento problém odpovídají naši biskupové, si také můžeme přečíst na internetu nebo si poslechnout v televizi nebo rádiu. Nejdůležitější je však vytvořit si svůj vlastní názor. Mít odpověď a určitý postoj - ochotu podpořit, vyřešit tento problém. Drtivá většina čtenářů Zvonu má zkušenost s vlastní emigrací nebo dokonce jsou exulanti. S vlastním přijetím či nepřijetím do prostředí, do kterého emigrovali. Tak se můžeme dívat na tento velký problém trochu z jiného úhlu. Přesto si myslím, že hlavní pohnutkou pro můj postoj by měla být moje víra v Ježíše Krista a solidarita s bratry a sestrami, kteří trpí.

Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON

Fr. Antonín

Třiatřicáté výročí Fatimy

vatikánský rozhlas
vysíláno na den sv. Jana Boska 2012
Josef Kolářček

Kolik stojí jeden den ve vězení?

Kolik stojí týden ve vězení?

Kolik rok a kolik desítky let?

Kolik stojí stovky a tisíce let ve vězení?

Kolik stojí 42.763 let v komunistických vězeních ČSR?

Tolik let tam strávili řeholníci a řeholnice

v rozmezí let 1950-1968.

Před půlnocí z 13. dubna

(byl to 33. výroční den zjevení P. Marie ve Fatimě)

byly všechny mužské kláštery přepadeny

2. 500 řeholníků bylo násilně odvezeno

ozbrojenými estébáky, esenbáky a komunistickými milicionáři

a zároveň všechen jejich majetek byl zabaven.

Zůstalo jim jen to, co měli na sobě.

Na svátek Povýšení sv. Kříže, 14. září 1950

bylo podobně likvidováno na 10.000 řeholních sester.

Jenom den po zářijovém výročním dnu fatimského zjevení.

Když během Pražského jara v roce 1968

představení jednali s Dubčekovou vládou

o obnovení řeholního života v komunitách,

naráželi na rozpaky až odpor.

Tehdy vznikl nápad spočítat, kolik let strávili řeholníci a řeholnice

v komunistických vězeních ČSR.

Ačkoliv již téměř třetina z nich v údobí 1950 - 1968 zemřela,

zbývající dvě třetiny, t.j. asi 8.200 řeholníků a řeholnic,

strávilo ve vězení oněch 42.763 let.

Kolik to stojí? Dá se to vůbec vyčíslit?

A to byla pouze malá část katolické církve v ČSR.

Kolik stojí život 32 letého kněze Jan Buly?

Popraven ve jménu ČSR v Jihlavě 20. května 1952.

Kolik stojí život 39 letého kněze Václava Drboly?

Popraven ve jménu ČSR 3. srpna 1951.

Kolik stojí život 40 letého kněze Františka Pařila?

Popraven ve jménu ČSR 3. srpna 1951.

Kolik stojí život 38 letého sedláka Františka Kopuletěho?

Popraven ve jménu ČSR 3. srpna 1951.
Kolik stojí život 50 letého sedláka Jaroslava Melkuse?

Popraven ve jménu ČSR 28. 3. 1953.
Kolik stojí život 20 letého Drahoslava Němce?

Popraven ve jménu ČSR 3. srpna 1951.
Kolik stojí život 57 letého Antonína Plichty?

Popraven ve jménu ČSR 3. srpna 1951.
Kolik stojí život 22 letého Antonína Plichty?

Popraven ve jménu ČSR 3. července 1951.
Kolik stojí život 22 letého Stanislava Plichty?

Popraven ve jménu ČSR 23. května 1953.
Kolik stojí život 46 letého Gustava Smetany?

Popraven ve jménu ČSR 28. března 1952.
Kolik stojí život 34 letého Antonína Škrdly?

Popraven ve jménu ČSR 3. srpna 1951.
V rámci této akce StB „Babice“ bylo po loutkovém procesu jako v březnovém procesu s deseti opaty a provinciály, kdy ÚVKSC předem stanovil výši trestů, tak i zde se nerozhodovalo o trestech při procesu, to vše už bylo předem rozhodnuto na sekretariátech KSČ.

Následujícího roku odsouzeno více než sto osob, z toho 11 k trestu smrti, čtyři další zemřeli ve vězení.

V rámci této akce StB byli občané odsouzeni na více než 1375 let těžkého žaláře.

Kromě toho byly postiženy rodiny odsouzených zabavením všeho majetku a vystěhováním

A to je pouze „pars pro toto“.

Co všechno je zapsáno anděly v Knize života z ostatních českých a moravských diecézí?

P. Jan Bula byl v roce 1990 plně rehabilitován, opět ve jménu ČSR naprosto nevinný, ale přesto popraven ve jménu ČSR.

V březnu 2004 brněnský biskup Vojtěch Cíkrle zahájil proces blahorečení Božího služebníka Jana Buly.

Ti všichni dojdou spravedlnosti a budou oslaveni až před Božím soudem.

A my to jednou uvidíme.

+++

Pankrácká věznice

Celosvětové setkání rodin ve Filadelfii 22. - 27. září 2015

Rodina Kunderova s otcem Františkem
zastávka v New Yorku

Rozhovor s rodinou
Kunderovou - převzato z tisk.cirkev.cz

„Na cestu se vydáváme díky Božimu řízení,“ říkají s úsměvem manželé Karel a Jana Kunderovi a vysvětlují: „Oslovil nás P. František Král.“ Od účasti na celosvětovém setkání rodin očekávají především vzbuzení do života z víry. „Zároveň se těšíme, že budeme spolu – každý takto strávený čas naši rodinu posune vždy o kousek vpřed,“ dodávají manželé, kteří vychovávají dva syny (17 a 14 let) a šestiletou dceru.

Právě ty by přitom, jak doufají, mohla tato cesta oslovit nejvíc. „Byli bychom rádi, kdyby se nebáli jezdit na podobná setkání sami nebo i se svými budoucími rodinami. Sdílení víry je moc důležité a potřebuje ho i svět kolem nás,“ jsou přesvědčeni manželé. Sami prý už podobná setkání zažili a zúčastnit se ho nyní i s dětmi považují za výzvu. „A taky doufáme, že děti na vlastní kůži zakusí a pochopí, jak je důležité znát cizí jazyk,“ doplňují.

Přípravy na cestu podle nich spočívaly nejen v balení kufrů, ale také ve vytrvalých modlitbách. „A nebýt jich, nikam bychom nejeli – vyskytlo se dost situací, které byly nad naše síly,“ říkají Kunderovi a popisují: „Například nám zrušili let a trvalo měsíc, než nabídli náhradní termín, dlouho jsme také nemohli najít ubytování ve svých finančních možnostech. Božím řízením se nám ale nakonec podařilo sehnat ubytování u příjemných lidí a na setkání s nimi se moc těšíme.“

HOMILY FOR THE CANONIZATION OF BLESSED JUNÍPERO SERRA

Pope Francis - homily for the Canonization of Blessed Junípero Serra,
at the Basilica of the National Shrine of the Immaculate Conception, Washington, DC

Rejoice in the Lord always! I say it again, rejoice! These are striking words, words which impact our lives. Paul tells us to rejoice; he practically orders us to rejoice. This command resonates with the desire we all have for a fulfilling life, a meaningful life, a joyful life. It is as if Paul could hear what each one of us is thinking in his or her heart and to voice what we are feeling, what we are experiencing. Something deep within us invites us to rejoice and tells us not to settle for placebos which simply keep us comfortable.

At the same time, though, we all know the struggles of everyday life. So much seems to stand in the way of this invitation to rejoice. Our daily routine can often lead us to a kind of glum apathy which gradually becomes a habit, with a fatal consequence: our hearts grow numb.

We don't want apathy to guide our lives... or do we? We don't want the force of habit to rule our life... or do we? So we ought to ask ourselves: What can we do to keep our heart from growing numb, becoming anesthetized? How do we make the joy of the Gospel increase and take deeper root in our lives?

Jesus gives the answer. He said to his disciples then and he says it to us now: Go forth! Proclaim! The joy of the Gospel is something to be experienced, something to be known and lived only through giving it away, through giving ourselves away.

The spirit of the world tells us to be like everyone else, to settle for what comes easy. Faced with this human way of thinking, "we must regain the conviction that we need one another, that we have a shared responsibility for others and for the world". It is the responsibility to proclaim the message of Jesus. For the source of our joy is "an endless desire to show mercy, the fruit of our own experience of the power of the Father's infinite mercy". Go out to all, proclaim by anointing and anoint by proclaiming.

This is what the Lord tells us today. He tells us:

A Christian finds joy in mission: Go out to people of every nation! A Christian experiences joy in following a command: Go forth and proclaim the good news! A Christian finds ever new joy in answering a call: Go forth and anoint!

Jesus sends his disciples out to all nations. To every people. We too were part of all those people of two thousand years ago. Jesus did not

provide a short list of who is, or is not, worthy of receiving his message, his presence. Instead, he always embraced life as he saw it. In faces of pain, hunger, sickness and sin. In faces of wounds, of thirst, of weariness, doubt and pity. Far from expecting a pretty life, smartly-dressed and neatly groomed, he embraced life as he found it. It made no difference whether it was dirty, unkempt, broken. Jesus said: Go out and tell the good news to everyone. Go out and in my name embrace life as it is, and not as you think it should be. Go out to the highways and byways, go out to tell the good news fearlessly, without prejudice, without superiority, without condescension, to all those who have lost the joy of living. Go out to proclaim the merciful embrace of the Father. Go out to those who are burdened by pain and failure, who feel that their lives are empty, and proclaim the folly of a loving Father who wants to anoint them with the oil of hope, the oil of salvation. Go out to proclaim the good news that error, deceitful illusions and falsehoods do not have the last word in a person's life. Go out with the ointment which soothes wounds and heals hearts.

Advertisement Mission is never the fruit of a perfectly planned program or a well-organized manual. Mission is always the fruit of a life which knows what it is to be found and healed, encountered and forgiven. Mission is born of a constant experience of God's merciful anointing.

The Church, the holy People of God, treads the dust-laden paths of history, so often traversed by conflict, injustice and violence, in order to encounter her children, our brothers and sisters. The holy and faithful People of God are not afraid of losing their way; they are afraid of becoming self-enclosed, frozen into élites, clinging to their own security. They know that self-enclosure, in all the many forms it takes, is the cause of so much apathy.

So let us go out, let us go forth to offer everyone the life of Jesus Christ. The People of God can embrace everyone because we are the disciples of the One who knelt before his own to wash their feet.

The reason we are here today is that many other people wanted to respond to that call. They believed that "life grows by being given away, and it weakens in isolation and comfort". We are heirs to the bold missionary spirit of so many men and women who preferred not to be "shut up within structures which give us a false sense of security... within habits which make us feel safe, while at our door people are starving". We are indebted to a tradition, a chain of witnesses who have made it possible for the good news of the Gospel to be, in every generation, both "good" and "news". Today we remember one of those witnesses who testified to the joy of the Gospel in these lands, Father Junípero Serra. He was the

embodiment of “a Church which goes forth”, a Church which sets out to bring everywhere the reconciling tenderness of God. Junípero Serra left his native land and its way of life. He was excited about blazing trails, going forth to meet many people, learning and valuing their particular customs and ways of life. He learned how to bring to birth and nurture God’s life in the faces of everyone he met; he made them his brothers and sisters. Junípero sought to defend the dignity of the native community, to protect it from those who had mistreated and abused it. Mistreatment and wrongs which today still trouble us, especially because of the hurt which they cause in the lives of many people.

Father Serra had a motto which inspired his life and work, a saying he lived his life by: *siempre adelante!* Keep moving forward! For him, this was the way to continue experiencing the joy of the Gospel, to keep his heart from growing numb, from being anesthetized. He kept moving forward, because the Lord was waiting. He kept going, because his brothers and sisters were waiting. He kept going forward to the end of his life. Today, like him, may we be able to say: Forward! Let’s keep moving forward!

Zemřeli:

Dear Family & Friends,

Our beloved father, **Franta Sliva** joined our mother in heaven on July 25, 2015. We are having a Memorial Mass said for our father on October 18, 2015, at 10:30 am at Our Lady of Mt. Carmel Church in Astoria, NY.

Eternal rest grant unto him, O Lord. And let perpetual light shine upon him. May he rest in peace. Amen

Barbar, Monica, John Sliva & Families

Paní **Anna Benáčková** zemřela dne 3. září 2015 v Praze ve věku 92 let. Anička, jak ji všichni znali, byla známá pro svoji velkou pohostinnost a obětavost při jakékoliv příležitosti. Dlouhou dobu žila v New Yorku, než se roku 2002 přestěhovala na Floridu. Za všechnu Vaši dobrotu ať Vás Pán odmění. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí.

Za krajanskou komunitu v Astorii, Fr. Antonín.

9. září Královna Alžběta II. se stala nejdéle panujícím britským monarchou. Na trůnu je více než 63 let od 6. února 1952.

10. září Morálním garantem ČBK pro uprchlíky z krizových oblastí byl jmenován předseda rady pro lidská práva Iustitia et Pax biskup Václav Malý. V rámci našich příprav aktivní pomoci Česká biskupská konference pověřila Charitu ČR, aby byl nejpozději ke dni 24. září 2015 spuštěn registrační web, kde budou shromažďovány nabídky pomoci.

11. září Ve dnech 11. - 16. září 2015 se více než tři desítky evropských biskupů účastnilo ve Svaté zemi plenárního zasedání Rady evropských biskupských konferencí. Přítomen byl také kardinál Dominik Duka.

22. září Papež František na závěr návštěvy Kuby zavítal na východ ostrova do města Santiago de Cuba, kde jej pozdravily desetitisíce lidí. František tu odsloužil třetí mši během tří dnů a vyzval místní obyvatele k návratu k tradicím katolické víry, jejíž základy se tu udržely navzdory více než půlstoletí vlády komunistů. Následně papež odcestoval na návštěvu USA.

24. září Papež František povzbudil své bratry v biskupské službě v katedrále sv. Matouše ve Washingtonu, DC. Ve svém projevu mimo jiné řekl, aby stáli blízko svým lidem, aby byli pastýři, kteří jsou bližní a ochotni sloužit lidem. V katedrále se schromáždilo kolem 300 biskupů z celých USA.

25. září Vedle důležitých promluv v kongresu, v OSN, a na několika mších na návštěvě v USA, papež František na setkání ve škole v New Yorku požádal děti aby mu slíbily udělat jeden malý ale důležitý úkol. Jaký úkol? "Pamatujte na mě v modlitbách, abych mohl sdílet radost z Ježíše Krista s mnoha lidmi".

THERESE OF LISIEUX

"AND IT IS THE LORD, IT IS JESUS, WHO IS MY JUDGE. THEREFORE I WILL TRY ALWAYS TO THINK LENIENTLY OF OTHERS, THAT HE MAY JUDGE ME LENIENTLY, OR RATHER NOT AT ALL, SINCE HE SAYS: "JUDGE NOT, AND YE SHALL NOT BE JUDGED."

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci říjnu: Stanislav Kotyza 1. října, Radka Petrová 6. října, Vít Fojtík 6. října, Marie Sedláčková 9. října, Jarda Nehybka 13. října, Miroslav Lebeda 20. října, Margaret Holubář 26. října, Věra Kutilová 27. října, Marie Jelínková jr. 30. října.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Elen Samek, Miroslav Kašpar, Josef Brettl, National Alliance Of Czech Catholics, Libuše Králiček, Alexandra Vondráček, Tonka Habek, Růžena Bunžová, Ivona Griffó MD, George a Hedvika Krátkých, Genevieve Ruzicka, Tonda a Helena Kočica, Libuše Král William Jakovac, Pat a Ed Babor, Jiří a Marta Hnízdovi.

úmysly mši svatých v měsíci říjnu 2015

datum	úmysl	dárce
4. října	Prosba o přízeň Boží a požehnání ke sňatku pro Marii Jelínkovou a Matthiase Luxe.	rodiče nevěsty
5. října	Za + manžela Stanislava Mergla	Irene Mergl
6. října	Za + Annu Benáčkovou	J. a H. Krátkých
7. října	Za + Františka a Libuši Širokých	Libuše Král
8. října	Za + Karola Krupku	J. a H. Krátkých
11. října	Za + syna Williama Griffó	rodina Griffó
13. října	Za + Martina a Annu Králových	Libuše Král
15. října	Za + Josefa Zolmana	Jaroslava Zolmanová
17. října	Za zdraví a požehnání v den 63. výročí svatby a za celou rodinu	J. a H. Krátkých
18. října	Za + Franka Slívu	rodina Slívova
20. října	Za + Annu Benáčkovou	Libuše Král
22. října	Za + Annu Benáčkovou	Růžena Bunžová
25. října	Za + rodiny Smrčkovy a Pavlicovy	Božena a Peter Smrčka

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

PhDr. Alice Masaryková (3. května 1879, Vídeň, Rakousko-Uhersko – 29. listopadu 1966, Chicago, USA) byla veřejná činitelka, zakladatelka a první předsedkyně Československého červeného kříže, bojovala za zlepšení sociální situace a vzdělávání žen. Byla dcerou Charlotty Garrigue a Tomáše Garrigue Masaryka.

Studovala na Střední soukromé škole dívčí spolku Minerva a v červenci 1898 maturovala na chlapeckém Akademickém gymnáziu. Poté jeden rok hospitovala na lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Bylo to ještě v době, kdy medicína nebyla ženám přístupná. Přešla na filozofickou fakultu a vystudovala filosofii, sociologii a historii na Karlově univerzitě v Praze, kde v roce 1903 promovala jako čtvrtá doktorka vůbec. Studia si prohloubila na univerzitách v Berlíně, Lipsku a Chicagu. V roce 1915–16 byla vězněna za účast v odboji. Po vzniku Československa se aktivně zúčastnila veřejného a politického života. V letech 1918–1919 byla poslankyní Revolučního národního shromáždění Republiky československé, kde ač Češka, byla členkou slovenské parlamentní reprezentace (slovenští poslanci Revolučního národního shromáždění ještě nebyli organizováni podle stranických klubů). Na

mandát v parlamentu rezignovala v září 1919.

V roce 1919 založila Československý červený kříž a 20 let byla jeho předsedkyní. Za jejího působení vyvíjela tato organizace rozsáhlou zdravotnickou, charitativní a sociální činnost. Velmi se angažovala v ošetrovatelském školství, založila i Českou ošetrovatelskou školu. Alice Masaryková jednak aktivně podporovala vzdělávání ošetrovatelky a financování školy, jednak svým postavením a angažovaností pomáhala zvyšovat prestiž školy i ošetrovatelské profese. Její zásluhou přijely do Prahy roku 1920 tři americké sestry, které pomáhaly vybudovat na vysoké úrovni ošetrovatelskou školu v Praze.

V roce 1921 se postarala o vznik českých odnoží britského hnutí křesťanské mládeže YMCA a YWCA.

Po komunistickém převratu v Československu a dodnes plně neobjasněné smrti jejího bratra Jana Masaryka, odešla koncem roku 1948 do emigrace a od roku 1950 žila v USA. Majetek v Československu jí byl po emigraci zabaven, včetně vilky Československého kříže v Lánech, který dal pro ni postavit T.G. Masaryk již jako prezident republiky.

Alice Masaryková zemřela 29. listopadu 1966 v Chicagu ve svých 87 letech. Její urna byla v roce 1994 z iniciativy Českého červeného kříže převezena do vlasti a uložena do rodinného hrobu v Lánech.